

תזונה

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

צריך כא"א מישראל לעשות כל החלוי בו לנצל זמן סגולה
זו להביא את הגאולה האמיתית והשלימה כפשוטה ממש

ראו עמוד 7

ערב שבת קודש פ' זארא
הי' תהא שנת סגולה

רצא

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

81319

1. ונמצא, שענינם של שכת ור"ח נעבורה האדם הוא - "תמידים כסדרם ומספס כהלכתם";

שכת - מורה על עבודה מסודרת עם טבעת במחירה והגבלה. "תמידים כסדרם"; ור"ח - מורה על עבודה באופן של חירות, ללא-טבעת-מגבילה והמגבילה כלומר, עבודה שלמעלה ממחירה והגבלה. "מספס כהלכתם".

ומובן, שב' אופי העבודה הנגיל הם ב' אופי עבודה שונים, ויתורה מזה - המביאים זה מזה (ובל-לעיל-עליו).

יש בזה מה שאין בזה:

העבודה "תמידים כסדרם", עבודה מסודרת באופן תמיד, ילא-יבטח-19 - יש בה העילוי של דבר שהוגבל בה מפור. שחקק וחוזר ויחזר בפנימיותו ומתעצם עמו וחיו לאחריים ממש.

והעבודה "מספס כהלכתם", תוספה מיוחדת שלמעלה מהעבודה

המסודרת והנגילה (במובנים מיוחדים שבהם יש צורך בהוספה מיוחדת שלמעלה מהרגילות) - יש בה המביכה וה"שטורס" של דבר חודש, משא-כ דבר שהורגל בו, שאז יש צורך בעבודה ויתרה כדי לפעול שיהיה מעניין כחריס-21 (אפילו בכ"ף המזיזן לא"ל), ועמב"כ - "חריס-22 ממש.

(בג"ק-א"ל-19)

2. עפ"י מובן העילוי המיוחד ושכת ור"ח:

שכת ור"ח - מורה על חיבור ב' הענינים ושכת (טכ"ס ור"ח) (החודש) שלמעלה מהטבע) באופן שגששים ענין אחר, יום אחר, פלומי, לא באופן שחלק מסויים בינם שייך לשכת וחלק מסויים בינם שייך לר"ח. כי אם, של רגע וכל נקודה ידוע זה הם שכת ור"ח.

וענינו בעבודה - היתר"ת מיוחדת לחבר את ב' אופי העבודה יתמידים כסדרם ומספס כהלכתם" (חיבור המביט), כלומר, גם בעבודה המסודרת ע"ד הנגיל יתיי "שטורס" והמביכה דובר חודש, ולאידך, גם ההוספה שבכת"א חודש תחזור בפנימיותו של האדם והתעצם עמו, כמו עבודה שהורגל בה תמיד.

ונמצא דובר - בחלכה: "כל עבודתו ויה"כ אינו כשירתו אלא כו"ב - ככהו בחול"ב, כלומר, שגששה חיבור ואחרת יתמידים כסדרם ומספס כהלכתם". שכולם חודשים בקרישה המיוחדת דו"כ"ס, שלכן נעשים ככה"ג דוקא.

יש לומר, שענין זה שייך ליהודים דוקא - "אחת כשנה-19, שמנז נורל מולתי יש כמה לפעול חיבור המביט (ותמידים כסדרם ומספס כהלכתם) 24: אמוס, מכ"ן שיתר"ת הוא "אחת כשנה" (במזר השנה), מובן, שהששעמה ומשכה בכל השנה כולה (וככל המעוררים שהששעמה נמשכה ללא-השחל"ת), ועל"ה, בא ליידי כישוי (במח"ד) בשכת ור"ח - חיבור הפכ"ש ומכ"ן שותף היתר"ת מה מיוחדת שאנה ע"ד הנגיל - ה"י בודאי שיש לנגיל והיתר"ת זו במלואה ובשלמותה, לחבר את ב' אופי העבודה יתמידים כסדרם ומספס כהלכתם".

1919
1919

1919

3 דבר מלכות

העילוי המיוחד בשכת פ' וארא - ר"ח שכת / משיחת ש"פ וארא ה'דש"ג

8 זמן הגאולה

לא להשלים עם המציאות / הקשר של הזמן והגאולה

11 ניצוצות של משיח

בניינו אין לסמוך על גלגול אחר / פתגמים קצרים בעניני גאולה ומשיח

12 "יזלחתום מלחמת ה' - וינצח" - פרסום ראשון בלה"ק

הזי זה חורבן המי גדולי / שיחות בעניני שלימת העם והארץ

14 כת"ק - פרסום ראשון

שבת ראש-חודש / הגדת הדבי על שיחת ש"פ וארא, ר"ח שבט ה'תשמ"י

מערכת "יהי המלך"

במסגרת: "מיטה משיח" שעיי "אגודת חסידת תבי"ד באה"ק", תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ

יוצא-לאור על-ידי: תלמידו ה"קבוצה", "ח"ילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770 סניף ארה"ב: 11213, Brooklyn, NY 38, Kingston Ave. #38 • טלפון: 778-6670 (718)

סניף ארץ הקודש: שביל האמונה 9, קריית-שמואל, חיפה • טלפקס: 840-3153 (04)

דואר אלקטרוני: yeh@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshach.net/blind

העילוי המיוחד בשבת פ' וארא - ר"ח שבט

ענינו של ר"ח שבט בכל שנה ושנה – שמושה רבינו שבדור, וניצוץ משה שבכא"א מיישראל, מכריז, שמוכננים להכניסה לארץ בגאולה האמתית והשלילה • בכל שנה ושנה כשקורין פרשת וארא בציבור – מתגלה מענה הקב"ה על טענתו של משה שבדור, וניצוץ משה שבכא"א מיישראל – שתנכת ומיד גואל את בני"י מהגלות • בנוא זמן מיוחד ומסוגל ביותר וביותר לגאולה – "בארבעים שנה בעשתי עשר חודש גז", ההכנה הכי אחרונה ורק הכי אחרון להכניסה לארץ בגאולה האמתית והשלילה – צריך כאו"א מיישראל לעשות כל התלוי בו לנצל זמן סגולה זה להביא את הגאולה האמתית והשלילה כפשוטה ממש, ע"י חיוזק האמונה בבליאת המשיח • קטעים משיחת ש"פ וארא, ר"ח שבט, ה'תש"ז – מוגה

א. ענינו של ר"ח שבט – מפורש בקרא':
 "ויהי בארבעים שנה בעשתי עשר חודש באחד לחודש דבר משה אל כל בני ישראל ככל אשר צוה ה' אותו אליהם. הוואל משה באר את התורה הזאת לאמר" – שבו ביום התחיל משה רבינו לומר לבני"י ספר תמישי שבתורה, "משנה תורה", ע"ש שכולל גם ד' הספרים שלפניו.

"ויהמים האלה זוכרים ונעשים"³ –
 ש"בציתי עשר חודש באחד לחודש" מיד

(1) דברים א. ג. שם, ה.

(2) דבר א. ג. שם, ה.

(3) דברים א. ג. שם, ה.

(4) בכות כה, א, ושי"ג.
 (5) "יהים יום" ב' חשון ובל"מ.
 (6) והחודש הוא שבו הוא גם פרישת השבוע, שבו שקמבע ע"פ תורה ללמד ענין זה בזמן זה, נפצלי, שיש

שבת ראש-חודש

בקשר עם שבת זו, שבת ר"ח שבט, מובא בזה צילום מתהנת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ש"פ וארא, ר"ח שבט ה'תשמ"ז בנוגע לכללות הענין דשבת וראש חודש

(נדפס בהתעודויות תשמ"ז ח"ב ע' 378)

להלן פיענוח הכת"י:

ע"ג השיחה הסיף הרבי את התקנות הללו: ע"פ טבע דקדושה, הפכים זה מזה (מדדה ובל"י מדדה).
 חובר ב' הענינים דשבת (טבע דקדושה – מקדשי).
 ולכאורה יש לומר... שהשפעתם נמשכת בכל השנה.

יש לך שמחה במשפחה?

יום הז'לדת, כריית, כר מצוה או חתונה...

יש לך את כל הסיבות למה הקדשה ב"יחי המלך"?

גם מתנה מקוריית, גם הפצה בקנה מידה עולמי
 וגם, והוא העיקר, עיניי תקרב ותחיש את התגלותו של הרבי מה"מ
 חרש: ניתן להלק את ה"יחי המלך" כתשורה בשמחות
 (כאשר על הכריכה הקדמית והאחורית ניתן יהי להוסיף כותום)

באדר"ב: 778-6670 (718)

באדר"ק: 840-3153 (04)

התקשר עכשיו:

כששאלו – היתכן, הרי זה היפך החוק, ע"פ החוק יש לסמן את החילוק בתעודה עצמה? הם ענו, שהדבר כל כך מסובך שלא יכולים להכנס לזה בכלל. המשכתי לשאול: היתכן שהמשטרה לא תרשום (בתעודת זהות) כפי שמתבקש ע"י החוק? ענו לי: ישנם דברים יותר חיוניים – אנשים בלחמים בתעלה סואץ ואתה מדבר על איך לכתוב זאת ב"תעודת זהות"... וכך זה ממנהל מדי יום בימוי, ובנוסף לזה שעושים מומים יהודים שלא ע"פ הלכה.

ג. מיד כשהתחלתי להעריש סיבוי זה, הם ענו לי, שמשתמאת הידיעות שבידי אינם נכונות. היות כך הם עונים, לשם מה עלי לומר ידיעות "בלתי נכונות" שמקורם בברוקלין... מיטב שאחזור על הנדפס בעיתוני ארץ ישראל גופא...

מדווחים שם שהיתה אסיפה בכנסת, וקם שמה אחד שמדבר בשם ה"דתיים" וטען כלפי חוק זה, שבו רוצים להכיר בגיור רפורמי, שגוי ייחשב כיהודי! ואי קם מנישהו לעומתו וענה לו – הקשב: כאשר התקבל חוק זה הזהיר אותך חבר-כנסת אחר שתדע שמדובר כאן על גיור רפורמי, וכאשר שאלת – מנין לך? ענו לך ששר המשפטים הודיע כי כל גיור שיגיע מתוך לארץ – יכירו בו, ללא חילוקים כלל, ואתה הסכמת על כך, ומה טענתך עכשיו?

על כך הח"כ הדתי ענה: אין בדברי כל סתירה, שר המשפטים דיבר על גיור בחו"ל ולכן לא התנגדתו לכך, אבל עכשיו הנני מדבר על גיור רפורמי בא"י... ככ"ל, המקור לזה הוא הנדפס במסמך רשמי, הפרטי-כל של הכנסת, במילא אין אפשרות לטעון שידיעותי אינם נכונות, שה"י ביכולתו של כל אחד לקבל את הפרטי-כל של ישיבה פלוגית בכנסת.

משמעויות דבר הח"כ הדתי היא: נעמד אדם ואומר שהוא אינו מדבר רק בשם מפלגה דתית אלא בשם כל הדת, בשם כל ישראל שהם בני תורה ומצוה, ואומר שבנוגע לגיור מחו"ל, למרות שהזהירו אותו שגיור רפורמי הוא בכלל זה, הוא לא התנגד לכך ואף נתן את הסכמתו לזה!!

ודבריו אלו נדפסו בפועל ועד היום הוא לא התחרט מהם, ויתורה מזו: עד היום הוא הוא מדבר בשם כלל ישראל ובשם דת ישראל! והוא אחד מהטוענים כלפי שאין לי ידיעות נכונות!...

היתכן – הרי זה נדפס בפרטי-כלל הכנסת? הוא חושב כנראה אולי זה לא יגיע לידיעתך. ומה יקרה באם לא אדע מכך? הרי יודעים א"ל כל מאה ועשרים חברי-הכנסת, והרי זה נדפס. ונכלל הצרה היא, שכאשר מדבר אחד מהממלא, איך לכל הפחתה הוא לא מעורב בכך את התורה; כאשר הוא אינו אומר אמת, איך הוא מדבר רק על דעת עצמו ועל דעת מפלגתו – אך כאשר מדבר אדם דתי, יש לו תוקף מיוחד משום שהוא מדבר בשם הדת, בשמו של משה רבינו ושל יהושע – ש"משע קיבל תורה מסיני שהוא מדבר בשם הדת, ובשם הנביאים, הזקנים, אנשי כנסת המדולה ובשם כל הדורות ממעמד הר סיני עד לדורנו זה*]. (מתרגם חפשי משיחת מוצש"ק י"א שבט ה'תשל"א – בגלוי מתנה)

(* החדש השריחה יפרסם א"ח בגליונות הקודמים. חמו"ל.

שבתורה, שבו התחלת הלימוד ד"בן חמש שנים למקרא"א, אלא גם חלק הרמזי והדרוש ועד לחלק סוד – כ"י, החלכה למעשה שהוא העיקר (שמתלהל לכא"א מישראל) מתאמנה ומכוונת לכל חלקי התורה.

ובה נכלל גם גילוי שלימות העבודה דב"י בכל עניני התנ"כ"א, אשר, עיקר העבודה ושלמותה היא בקו ד"עשה טוב", ומזכירם ברמז גם הקו ד"סוד מר"ע" (כמבואר בפ"ש"י) "דברי התוכחות . . . (ש)הזכירו ברמז"א, שהענינים הבלתי-רצויים שהיו בעבר נחתקנו כבר ע"י עבודת התשובה"ו, כיון ש"ע"ז וזיתוסף עילוי גדול יותר בעבודה ד"עשה טוב"ו.

ומה מובן שענינו של ר"ח שבט בכל שנה ושנה – שמושה רבינו שבדו"ו, וניצונו משה שבכא"א מישראל"ו, מכריז, שכבר נשלמה העבודה בעניני התנ"כ"א, ומוכנים להכניסה לארץ"ו בגאלה האמיתית והשלמה.

ג. ותוכן זה מודגש גם בפרשת השבוע – וא"א:

בהתחלת פרשת וראה משיב הקב"ה על טענת משה (בסיום פרשת שמות"ו) "הצל לא הצלת את עמך", ותוכן הפעולה, שהקב"ה מקבל טענתו הצודקת של משה ונאל את ב"י – "לכן אמר לבני ישראל אני ה'י והוצאתי ג' והצלת ג' וגאלתי ג' ולקחתי ג' והביאתי אתכם אל הארץ אשר נשאתי את דתי

כבנוד"ו, שמקרא מלא דיבר הכתוב "בעשתי עשר חודש באחד לחדש וגו'".

ויש לבאר הלימוד והחוראה מהמפורש בקרא ע"ד ר"ח שבט, וגם לבאר הקשר והשייכות לפרשת השבוע, כדלקמן.

ב. התחלת דיבורו של משה רבינו בר"ח שבט – "ה' אלקינו דבר אלינו בחורב לאמר רב לכם שבת בחר הזה פנו וסעו לכם ובאו הר האמורי וגו' ארץ הכנעני והלבונו עד הנה המדל נהר פרז", "ראה נתתי לפניכם את הארץ באו ורשו את הארץ אשר נשבע ה' לאבותיכם לאברהם ליצחק וליעקב לתת להם ג'".

כלומר, בר"ח שבט מכריז משה רבינו שהגיע הזמן להכנס לארץ, כיון שכבר נסתיים ונשלם הענין דתו-תורה ("בחורב") – כל ד' הספרים, ומתחילים ספר החמישי, משונה תורה, ועם סיומו נכנסים לארץ.

ויש להוסיף בדיק לשון הכתוב בהתחלת משנה תורה – "אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל"ו:

"אלה" – מדבר על דבר הנראה ונגלה, שמראה באצבע ואומר "אלה" ונבד"ד – "אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל"ו – שכל דברי התורה הם בגלילי לכל ב"י, והגלילי הוא בנוגע לכל חלקי התורה, פשוט רמז לדווש סוד, היינו, לא רק חלק הפשוט

קשר ושייכות ביניהם.
 7) דברים שם-ו"ח.
 8) אבות ספר'.
 9) ר"ש דברים.
 10) כולל גם תקון החטא הני המור – "וי זרב"י, חזקתו על העמל" (ר"ש דברים ובמשי"ש) – כמשי"ש "שלחת מוביק" (שלה ד"ב. וראה לק"ש ח"ד ע"ל 570 חקת"ו. רש"י).
 11) ראה תקי"ז תפ"ש (ק"יב. רש"א. ק"י. רש"א). ב"ד פ"י, ג. ח"ג רנ"ג א.
 12) שפועל בעברת כא"א מישראל שענין היראה נעשית אצלו "מקילתא ז'סרת"ו כמו אצל משה (ראה תנא פ"ב).
 13) ואולי גם – היתה הכניסה לארץ בפנים הראשונה באופן שאין אחרי גלות (ראה ח"ג רנ"ב, א. וראה גם עירובין ד"ב, א. שמ"ח רפ"ב וק"ד).
 14) ת"ב כ"ט.

דעלוינים לא יודו לתחנות ותחנות לא יעלו לעלוינים¹⁸, ואז יכולים ב"י להכנס ל"ארץ כנען" ולעשותה "ארץ ישראל", כולל גם כללות מעשינו ועבודתנו בניחור העולם, שהעולם כולו יהי' בבחינת "ארץ ישראל" – דירה לו יתי' בתחנותינ²⁰.

ובכל שנה ושנה כשקורין פרכת וארא באצבא²¹ – מתגלה מענה הקב"ה על טענות של משה שברור, ויצוץ משה שבבא"א מיישראל, שאף שיפאז באתי מי' לדבר בשטר²², ב"י מקיימים מאז התומ"צ, מ"מ בשטר²³, הצל לא הצלת את עמך" (כמדובר בהתוועות שלפנ"צ²⁴) – שכוון שכבר ה' הגליז דמתן-תורה, והחזר ונשנה²⁵ ריבוי פעמים בי"מן ממן תורתנו" בכל שנה ושנה²⁶ (יותר מג' אלפים ו' מאות פעמים שנים²⁷), יש לבני"י כל עניני התומ"צ בשלימות, ובאופן גלוי, "וארא²⁸ ולכן מבטוח הקב"ה שתקף ומיד נואל את בני' מתולות, "והצאתי מי' והצאתי מי' וגאלתי מי' ולקחתי²⁹, ד' לשונות של גאלתי²⁷ "והבאתי אתכם אל הארץ", לשון חמישית, שרומז על הגאלה האמתית והשלמה²⁸, וגאלה שאין אחרי' גלות²⁹.

כחדישים" ועד ל"חדשים" פמש (פשי"י תבוא כו, טו. נעוד).

- 25) ואת מ' השקות תשמע"ה היא ע' 280 ואילך. וישני.
- 26) ובפרשת רשי"י "וארא, אל האבתי" – שבה נמתה השנייה לכא"א מישאל, הפריטי של אברי יצחק ל"כ עם מעלות ועבודתו הפריטי של אברי יצחק ויעקב, אלא) עם היתם "אבות" דכא"א מישאל, שמתחילים העינים שלהם לביתם אחרתם, "משלה אבת סימן לבית", היינו, שהגלוי שהי' אצל האבות נמשך לכא"א מישאל, ויתרה מזו – בתוספת גלוי שהם הלי שבמת.
- 27) יושלמי פסחים פ"א ה"א. ש"י"ע אה"ז אה"ז סת"ב ס"ח.
- 28) ראה תחיש קה"פ (סקל"ח), ובמילואים לשם (ע' קיא). וש"י.
- 29) מכלתה בשלה טו, א. נעוד.

לית אותה לאברהם ליצחק וליעקב ונתתי אותה לכם מורשה ג'¹⁰.

ומקדים לזה "וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב בא-ל שדי ושמי הוי' לא נודעתי להם¹⁰, לא נכתי להם במת אמתית שלי. הבטחתי (לית את ארץ ישראל) ולא קיימת¹¹, "ודדתי להם ולא קיימת¹², ועתה יקיים תקף הקב"ה את הבטחתו להביא את ב"י לארץ ישראל, לאחרי ההקדמה ד"אמור לבי ישראל אני הוי'".

מבואר בדושי חסידות¹³ ש"אני הוי'" הוא הגלוי דמתן תורה, והזו "וארא את אברהם ג' ושמי הוי' לא נודעתי להם", שלהבות שהיו לפני מ"ת לא נתלה שם הוי' לאמתתו כפי שנתגלה לב"י במ"ת, כהמשך הכתוב "לכן אמור לבי ישראל אני הוי'".

ועפ"י יש לבאר השייכות להכניסה לארץ (שכל זמן ש"שמי הוי' לא נודעתי להם" לא נתקיימה ההבטחה לתת להם את ארץ ישראל, ורק לאחרי גלוי שם הוי' במתן-תורה מתקיימת ההבטחה "והבאתי אתכם אל הארץ") – כן, במתן-תורה בטלה הגזירה

- 15) ג' ויחי.
- 16) שם, ג.
- 17) פל"ש"ם, ג'.
- 18) ת"א פישתו נו, פ"א ואילך. ובאורח – ת"ח שם פ"א, א ואילך. ובב"מ.
- 19) תחומתו נשאו טו. שמו"ד פ"ב, ג. נעוד.
- 20) ראה תחומתו נשאו טו. שמו"ד פ"ב, ג. נעוד.
- 21) ונסף על קיימת בבחי' – שהיב להשלים פשייתו עם הצבור שנים מקום ואחד תדגים (בבות ת, פס"א. ש"י"ע אה"ז אה"ז ר"ש רפ"א). בקרב שבת (שם ס"ח), ונלפ"א קודם שיאכל בשבת שחרית (שם ס"ח).
- 22) שירת ש"ש שמת – סח"ש התשי"ג היא ע' 2-241.
- 23) ובאופן נגלה יותר – "מעליל בקודש¹⁴".
- 24) נוסף על תענין דמ"ת בכל יום, כמא"ל (ש"י"ע אה"ז אה"ז סימן טו ס"ב) "בכל יום יהיו בענין

הרי זה חזרובן הכל גדול

פרסום ראשון בלשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. . . בהמשך לאמור לעיל, בא מיד ענין נוסף – "מיהו יהודי", כיון שצריך לפעול שיתווספו ערך יהודים, והיות שלא ניתן להפוך מי שאינו יהודי ליהודי, שהרי הקב"ה קבע גבולות אלו, לכן החליטו שיש להעלות נושא זה להצבעה.

מה השייכות של הצבעה ל"מיהו יהודי"?

כאשר נקדקים לעשות ניתוח למישחו – האם יתנו לאודיכל להצביע בעד הניתוח או נגדו אמנם האודיכל יכול להיות כח גדול, אך הוא אינו מבין מאומה בחכמת הרפואה.

כאשר רוצים לדעת באיזו רפואה להשתמש, וכיצד האדם יוכל להשאר בריא, או להיפך רחמנא-ליצל – כיצד למנוע ענין של היפך החיים, לא יאספו את גדולי המתמטיים כול להביע דעה ולהצביע על-זה. ואת לא בגלל שהם אינם אושים חשובים, אלא מפני שבחכמת הרפואה והבריאות אין להם כל מושג; ואין לבוא עליהם בטענות ע"כ, כיון שהם אינם מתמצאים בענין בריאות והגוף והשמיה, הם לא התמחו בזה ולא פלמו זאת מעולם,

ואילו בודו-דידן (מיהו יהודי?) אפשר כן לבוא בטענה: היות ואתה הרי יודע שאין רב, כיצד אתה משתתף בהצבעה בענין מיהו יהודי ומיהו מי? וכי"ל בנוגע לחב"י-כ"ת, להבדיל שאינם יהודים: היות ונתן ידע שאתה נוצרי, מדוע עלך להחליט מיהו יהודי ומיהו נוצרי, אכן בנוגע לנוצרות אתה יכול להביע דעה, אבל מדוע אתה מביע דעה בנוגע ליהודי? וכי"ל לגבי מוסלמי – באם אתה מוסלמי, אל תתערב בהחלטה השייכת ליהודים!

ב. לחקל על הנסיון להכיר את חומר הגזירה ד"מיהו יהודי", רואים זאת בעובדה שהוסיפו וקשרו א"ז עם "חוק השבות".

מהו "חוק השבות"?

– בישיבת צעקו כולם שאין מילים בפיהם (י"ט שייכות צו זאמן") – חוק השבות הוא הישג... אזא הישג! הרי זה חורבן הכל גדול! והחורבן העיקרי הזה מנוסח כך:

לא רק יהודי יכול לשוב לארץ ישראל, אלא גם מי שסבו ה' יהודי, הרי ללא הבט על הניחוס בניתיים, הוא (תנכ"ד) יכול לשוב לארץ ישראל!

אלא שלמרות זאת לא היו יכולים להעביר חוק זה בצורה חלקה, ולכן הם הוסיפו שבכל זאת יעשו איזה-שהוא סימן (על חזיוה או בתעודת הזוהר) מיהו אמנם יהודי, עי"ז שאצל היהודי יהי' רשום בנוסח אחד, ואצל האינו-יהודי יהי' רשום בנוסח שונה.

לאחראי כשזה הגיע לפועל כתבו מיד שיש בזה (ברישים שהוא יהודי) כו"כ פרטים ודקדוקים, ובמקרה של ספק יש לשאול במקום מרכז פלוגי. מובן מאליו שאף אחד אינו שואל שם זאן אחד אינו בלחם על זה.

בימינו אין לסמוך על גלגול אחר

... בנוגע לחיב דכאו"א משרדאל ללמוד כל התורה כולה – מבואר בהלכות ת"ת שיכול להיות "בלגול זה או בלגול אחר". אמנם, בימינו אלה, סוף זמן הגלות, בסמיכות ממש לגאולה האמיתית והשלמה – אי-אפשר לסמוך על גלגול אחר... ויחידה מזה: אי אפשר לסמוך על הרגע שלאח"כ, שהדי יתכן שמשיח יצדקנו יבוא ברגע זה ממש! – צריכים רק לדפק על השולחן ולצעוק "דאלף גלות"...

.. ומכיון שבימינו אלה – לאחר אריכות הגלות כ' עד עתה – כבר נתבררו כל הניצוצי כ', הרי בודאי שכבר נשלמה כונת הגלות, ובמילא – "דאלף גלות" (משיחת ש"פ וארא, מבר"ח שבט ה'תשס"ח – בלתי מוגה)

הכרעת הלך לטובה היתה כבר לפני זמן רב

ע"י שעבד חלב והמות נעשה ביטול היצר דהיפד הטוב "ובל לבב", בשיג יצוד", עד שבאים לדוגת העבודה ד"ובל מאד".

ועוד ועיקר – שיעי"ז מבטלים את כל המציאות דלעיו"ז, עד לביטול הגלות וחבאת הגאולה, כפס"ד הדמב"ם "עשה מצוה אחת, הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לפי זכות וגם לו ולהם תשועה והצלה".

ובפרט – שהכרעת הכף לטובה היתה כבר לפני זמן רב, ומאז, הוסיפו ריבוי מופלא של מצוות ומעשים טובים. וא"כ, בודאי ובודאי ש"מליד הן נגאל"י".

(משיחת ש"פ וארא, ר"ח שבט ה'תשס"ז – בלתי מוגה)

תזכף בביתו יהיו עסוקים בעיקר לשמחה בשמחה הגאולה

והעיקר – שכל זה ימהר ויזדז עוד יותר את הגאולה האמיתית והשלמה תזכף ומיד ממש, ביום השבת זה.

ובנוגע לשק"ט¹ בענין תחומין – כשיבוא משיח יצדקנו יבאר ויתרין כל פרטי הדברים בהם תזכף ומיד, או לאחר מיד ומן, כיון שתזכף בביתו יהיו עסוקים בעיקר לשמחה בשמחה הגאולה, וכאמור, תזכף ומיד ממש.

(משיחת ש"פ וארא, ר"ח שבט ה'תש"נ – בלתי מוגה)

חודש באחד לחודש², "דאש³ חודש" שכולל כל ימי החודש⁴, וכולל ובפרט יום העשירי שבו (העשירי יחי' קידש) – מכויז משה רבינו שבדונו כ"ק מ"ח אדמו"ד נשיא דורנו, ועד"ז ניצוץ משה שבכאו"א משרדאל:

"רב לכם שבת בהר הזה", "הרבה גדולה לכם ישבר . קבלתם תורה כו"⁵, כבר נשלמו כל מעשיו ועבודתו וביחי מופלג, ובאופן גלוי לעין כל, "אלה הדברים", ולאדך, הענינים הבלתי-רצויים שהיו בעבר – שבדאי נתתקנו ע"י התשובה, ובפרט ע"י הפעולה ד"שאו את ראש בני ישראל" ע"י רבותינו נשיאינו (נשיא מלשון נשיאות) עד לנשיא דורנו כ"ק מ"ח אדמו"ר⁶ – מזכירים בזמנ לבב, בשביל העילוי דאותהפלא.

ולכן – ממשיר משה רבינו שבדורנו, כ"ק מ"ח אדמו"ר, בהכרזתו – **"פנו וסעו לכם גו' בואו ורשו את הארץ אשר נשבע ה' לאבותיכם גו' – הכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלמה, שאז יהי' שלמות הגלוי דכ"ח, אחד עשר⁸, "אנת הוא חד", ובלשון הכתוב בפרשת השבוע – "ותבאתי אתכם אל**

35) ומודגש בשמו (הדאשון) – יוסף, ע"ש יוסף ה' ל בן אהר", שם"אחר" נעשה ב"ו, ובפרט ש"אחר" שגומר בתוב (ובדבר רחל) קאי על בנימין. היינו, "אחר" דקדושת בער יוסף, צדיק עילון, ובנימין צדיק חתון (י"א קנ"ג ב).

36) וע"ז נמתק שהכריז על זה הוא "בארבעים שנה נלשתי עשר חודש" – לימנו על גלוי בתי, "אחד עש" בגאולה לעתידה.

ויש להסיף ולהמתק עוד יותר – שהעבודה דדור הושלמי (לאחרי הסתלקות כ"ק מ"ח אדמו"ר) מחוללה (בעיקר) בחיים שלמהת יום החסתקוהת (כ"י יום החסתקוהת עצמו שייך כיוון לתקופת חייתו בעלמא דיל) – י"א שבט יום אחד עשר לחודש אחד עשר. ודוממת בנוגע לנינים (ארבעים שנה) – שמתחיל בעיקר) לאחר סיום שנת החסתקוהת – בשנת תש"א.

ולתקיר שמצינו דוממות גם בהכניסה לארץ בפעם הראשונה – לאחר הכרזת משה ב"ח שבט דשנת

ובתדגשה יחידה בקניביות שנה זו, ש"עשיתי עשר חודש באחד לחודש" חל בשבת פ' וארא – שגומר ושלמות העבודה (מ"ת) וההכנה להכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלמה מודגש הן בפרשת השבוע והן בתוכנו של חיים⁹, כו"ל.

ד... האמור לעיל שבר"ח שבט (ובפרט כשחל בשבת פ' וארא) מודגשת השלמות שמת-תורה וההכנה להכניסה לארץ, שלמות מעשיו ועבודתו בקיום התומ"צ וההכנה לגאולה האמיתית והשלמה – מודגש ביותר בשנה זו:

... בעשירי ל"עשיתי עשר חודש" השתא מלאו ארבעים שנה להנשיאות דכ"ק מ"ח אדמו"ר כנשיא התשיעי¹⁰, שאז נעשית שלמות העבודה דדור ובמיוחד בהפצת המעיינות חוצה – באופן "נחנ' ה' לכם לב לדעת נעינים לואת ואונם לשמוע", קאי אינשי אדעת' דכ"ב"י".

ובתעמדתו "בארבעים שנה בעשיתי עשר

- 30) ולתקיר, שענין הגאולה מודגש גם מצד כללות עינים של ר"ח ושבט (בכל ר"ח ובכל שבט); ראש חודש – שקשר עם חידוש הלבנה ודוממות בשראל, "שודומין ללבנה" "סנין ללבנה" (ראו סוכה כט, א, ועוד) – שיעתידים להחודש במותה" (סנהדרין מב' א) בגאולה העתידה. ושבט – שחורז מעין דדומות יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים" (תמיד בסופה). ובתדגשה יחידה – בצירוף שניהם יחד.

- 31) ניסח על השלמות דארבעים שנה בכל עניני עבודתו כשנש נשיאותו (שליש שנה) בחיים חתון בלביתו יזו כנשיא חשמיני.
- 32) ראו לק"ח דרושיו ר"ח נח, א ואילן. ע"ש שער ר"ה בתולתו, ובכ"מ.
- 33) ובתדגשה יחידה – כשרל ביום השבת, ש"כל מאמכתו עשירי", כולל גם ה"מלאכה" דתחלתו ותנומת כל ימי החודש בה"ח (כשרל בשבת).
- 34) דברים א, ו ובפרש"י.

סוטה וכו"ב⁴³), וכבר בזמן הגמרא "כלי" כל הקיצוץ⁴⁴, וכן הקיצים שאמרו ע"י גדולי ישראל בורות שלא"ח⁴⁴ – לא נגזר ח"י בשלמות ותוקף האמונה דב"י בבאת המשיח. ואדרבה – אריכות הלכות מוסרפה בתצפיקה "עד מתי", וכהתבטחה כלכול להקפידה "הוצל לא הצלת את עמך", והבקשה והדרושה לגאול את ב"י תפק ומיד ממש.

ונצאתי לגאולה – "בארבעים שנה בעשתי עשר חודש ג'", התכנה הכי אחרונה וקץ הכי אחרון להכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלילה – צריך כאו"א מישוראל לעשות כל התלוי בו לנצל זמן סגולה זה להביא את הגאולה האמיתית והשלילה כפשוטה **ממש**⁴⁵, ע"י חיזוק האמונה בביתא המשיח, הצפי' והבקשה ודרושה לביתא, ועוד ועיקר ע"י החוספה בעניני תומ"צ ובפרט בהצפת המעיינות חוצה, האזנים והנשים⁴⁶ החטי, כל אחד ואחת לפי ענינו.

אד"י הקצרים על תנן ואילן. (ש"ג), וכו"ג. (42) סנהדרין צ"ג ב. (43) וילי הפקידש י"לכ"י – גם מלשון כל ושלמות, שכל עניני התפודה הקשרים עם הקיצוץ חיו בשלמות, ואפי"כ עדיין לא בא.

(44) ולדומא – במאמר הידוע של רבינו חזקן י"ח ואת האלף במאמר אד"ח' פשויות ח"א ריש ע' תנא). ולתקיר גם מהמבואר באמרו של רבינו יצחק בענין ריבוי התאורות הקיצים (מאמר אד"ח' הקצרים"ע"ש תתל"ט. (214).

(45) כדברי אדמו"ר מהר"ש – בהמשך לדברי תנ"י שה"ק"ש שזכר במאמר תה"ל נתקיים ע"י הדפסת ה"לקוטי תורה" – שצ"רכים ביאת המשיח כפשוטו ממש (לקי"ש ח"ז ע' 80 תערה 70. ועוד).

(46) והדומה תורה בנוגע לנשי ישראל – כמא"ל (סוטה יא. ב.) "שכר נשים צדקניות שהיו באות הדור נגאלו ישראל ממצרים", וע"פ מ"ש בכתיב האר"ל (ל"ל וס"ל ישראל) "ועד" שדור האחרון של המלכות הוא גלגול של הדור שיצא ממצרים, מובן, שהגאולה האמיתית והשלמה תהי' בשכר נשים צדקניות שבהרונן.

האר"י, לישון המשיחית של גאולה, הקשור עם כד"י החמשיית.

וכל זה – בהוספה על המעלה דשנת ה'תש"ג (י"ח) תתא שנת נוסים", אשר ע"פ האמור לעיל בהחשבון דשנת ה'ת"ק לאלף השישי, נמצא, ששנת תש"ג היא **חצות** יום השישי⁴⁷, או **שעה שלישית** אחר חצות, בסמיכות ממש לכניסת השבת⁴⁸ (יום שכולו שבת⁴⁹).

ת. ובאותיות פשוטות – בנוגע למעשה בפועל:

במשך כל שנות הלכות האמינו ומאמינים כל ב"י באמונה שלימה בבאת המשיח, ומצפים לביתא, "אחכה לו בכל יום יום שיבא"⁴⁹. וכל שמתאחד גלות זה האחרון (גלות אדום) שנתאחד ביומן וביותר – חר"י, אע"פ שלא מבינים כלל וכלל הסיבה לאריכות הלכות⁴⁷, עד היום הזה, לאחרי שכבר נתקיימו כל הסימנים דעקבות משיחא (בסיים מסכת

הארבעים לפני רסעו כלם ג', הוא וריש את האר"י (שאלו יכו יתת גאולה נצחית) – "השם עליו מן הירון בעשור לחודש הראשון" (הושע א, יא), ופס"ג, היום הראשון שבו מתחילה עיקר התקופה דהכניסה לארץ (שהרי היום שעליו מן הירון שייך גם לתקופה שלפני⁴⁷) הוא יום י"א לחודש הראשון⁴⁸.

(37) שאז מתחיל (בכמה ענינים) תלוי דשבת (ראת פלי"ה שער השבת פ"ג. שיעה"כ ענין ל"ל ו' שיע' אר"ח סו"ג"א ובס"ג ש"ם. ועוד).

(38) להעיר גם שייחת ליל א' דהמ"ש תשי"ט (נרפס בס"ח"מ תת"ע ע' 245), שנכשיר (בשנת תשי"ט) הוא ערב שבת אחר חצות, ובאות קודש אדמו"ר מהרי"צ ד"א ע' תקל"ג. ערב שבת לפני הלכות תורות, פארוואנט.

(39) תמיד בסופה.

(40) ראת לקי"ש תכ"ג ע' 394 ואילן.

(41) גם לאחר כל הביאורים שביח, בידוע מאמר של רבינו הזקן "להבין ענין גלות הזה שנתאחד מא"י (מאמר * קהניר משיחיתו קודש שבט – חידושת שמעון החדישים מכתוב ממנו ותשע"ס מסודת בקרבות תשי"א (ראת לקי"ש תכ"ג ע' 316 וש"ג).

שום הסברה בשכל. אמנם אמת, "הכל על דאבדון ולא משתכחין כו"י", ולא צדיקים לשאל שאלות וכו', וקוקים לאמונה ובטחון כו"י - אולם לאחר כל הביאורים שבדב ועד כמה שאפשר להבין בשטחיות השכל, הרי שבאם לא נרמה את עצמנו קיימת בעינה השאלה שאין עלי' שום ביאור: מדוע עדיין לא הגיעה הגאולה, מכיון ש"כבר כלו כל הקיצין ואין הדב תלוי אלא בתשובה", וברואי שאין עוד אף יהודי שלא התאנה אנוח של תשובה בשעתא חזא וברגעא חזא, ואל"פ עשו אי"ז כולם יחד, אלא כל אחד בזמנו הוא - אבל הקב"ה הרי יכול לצרף זאת יחד?

שזה באמת ענין של "לא ידעת", אבל הרי כאשר אומרים "לא ידעת" זה לא עושה יותר קל על הלב, הרי רוצים שזה יהי' בהכנה והשגה, שבוה מתבטאת הרי תב"ד ("אין דעדרוף קאכט זך דאך תב"ד") שיהיו "עם חכם ונבון", ויה"ד שזה ירד לתב"ד, ושאכן יהי' "ידעת", והעיקר - שתהי' הגאולה ובאופן ד"צא", שאת זה גם האנגלים יבינו - גאולה האמיתית והשלילה בעגלא דידן ממש.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ וראו, מבה"ח שבט ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

לדעת שהגאולה ישנה כבר

כאשר יודעים שהגאולה, עד לדגא הכל נעלית שבה, ישנה כבר עתה, והיא רק צריכה **להתגלות** בפועל, אזי הרבה יותר קל לעבור את כל ההעלמות והסתרים שבעוה"ז בכלל, ובזמן הגלות בפטי, ובדורות האחרונים בפטי פרטיית.

מלבד זאת, הרי ידוע שכל המניעות ועיכובים שישנם על עניני תומ"צ, אינם מצאיות אמיתית ח"י, אלא הם רק העלים והסתר בכדי לגלות כחות פנימיים יותר ("טסיפריע כחות") בעבודת ה', ויתירה מזו, מצד הגאולה, שבאמת לאמיתו הרי ישנה כבר עכשיו, הרי גם ההעלמות והסתרים כבר ירדו עתה.

וכאשר יודעים שהם (ההעלמות והסתרים) דמיון בלבד, ולא מתעלפלים מהם אלא הולכים עם תוקף דקדושה, אזי ההעלים מתבטל גם לעיני בשר, וזה (ההעלים) נה"י לטוב עבדי" ואזי גם זך לטובה.

(משיחת ש"פ וראו, מבה"ח שבט ה'תש"ד - תוגה. תרגום חפשי תקי"ש ד"א ע' 127)

בקרירות ובאדישות ("קאלט-בלוטיק"), אלא באופן של צעקה ו"שטורעם": "למה הרעותה לעם הזה?"

טיעונתו של משה רבינו – חכמה דקדושה – בודאי לא נזעה מאומה ולא נגעה כלל ח"י בעיני האמונה בהקב"ה (אמונה פשוטה שלמעלה מסו"ד), אבל לאידך, מצד חכמה דקדושה היתה הטענה "למה הרעותה לעם הזה".

מצד שכלו עליו לצעוק "למה הרעותה לעם הזה"

ונעני זה נכתב בתורה – בתור הוראה ליהודי שמצד שכלו (שכל דקדושה) עליו לצעוק "למה הרעותה לעם הזה". כלומר: ביחד עם זה שלומדים בתורה שהקב"ה אמר למשה רבינו (במענה לטיעונו "למה הרעותה לעם הזה") "חבל על דאבדון ולא משתכחין, יש לי להתאונן על מיתת האבות . . . (שלא הרהרו אחר מדיתי, ואתה אמרת למה הרעותה" (פרש"י ריש פרשתנו) – ביחד עם זה צוה הקב"ה לכתוב בתורה את טענותו של משה רבינו "למה הרעותה לעם הזה", מכיון שגם בה ישנה הוראה נצחית לכאן"א מישדאל, אפילו לאחר המענה של הקב"ה "חבל על דאבדון כו".

. . . וזוהי כללות ההוראה שלומדים מפסוקים אלו – שבאשר יהודי נמצא בגלות איון לו להשלים עם המציאות כו', אלא עליו לצעוק להקב"ה "למה הרעותה לעם הזה", ולדווש שיתבטל לבר כללות ענין הגלות; אבל ביחד עם זה – הרי הוא עובד עבודתו באופן המתאים מבלי להיחפזל מחשכת הגלות, מכיון שהטענה השכלית (למה הרעותה לעם הזה") אינה בסתירה ח"י לענין האמונה, וזוהי המענה על הטענה "למה הרעותה לעם הזה" – "וארא", כלומר, שעבודתו של יהודי צריכה להיות באופן של ראי', ראיית אלקות, שאז אינו מתפתל מחשכת הגלות ועובד עבודתו באופן המתאים.

(משירוש"ט ורא"ו, ר"ח שפט ה'תשס"ג – בכתב מנוח)

הגלות היא אמותית הענין ד"לא ידעתי"

מוציאים כמה פסוקים שורש"י (בפירושו על התורה) אומר "לא ידעתי". ולכאורה אינו מובן, הקב"ה הרי נתן את התורה בכדי שילמדו ויבטחו בהבנה והשגה את מה שלומדים, וגם כפי שב-תמש למקרא מבין - א"כ איך זה רש"י אומר "לא ידעתי?"

ורבניאר בזה, כוננת רש"י מתכוון בזה ש"לא ידעתי" הוא לפירוש בפסוק ע"ד הפשוט (שזהו דרך לימוד בתורה), אולם ע"פ הדרש וכו' יודע אני פירוש (רק מכיון שזה לא על דרך לימוד בפירושו לכן אומר ע"י "לא ידעתי").

. . . ומזה ניתוסף עוד לימוד והוראה:

זה מה שמתייגניעים ("ממטאטערט זיך") בגלות זהו אמותית הענין ד"לא ידעתי", איך לוח

לא להשלים עם המציאות!

"למה הרעותה לעם הזה" – "וארא"

. . . בהאמור לעיל ישנה הוראה נוספת – שאין לו ליהודי להשלים עם מצב הגלות, ולחשוב שהוא יכול להישאר בגלות ח"י – אלא עליו לצעוק להקב"ה: "למה הרעותה לעם הזה", ולבקש על כללות ענין הגאולה.

ולא כמו אלו הטוענים שטוב להם בגלות, ולא איכפת להם להשאר בגלות ח"י – כל זמן שיכולים ללמוד תורה, והלואי שיניחו להם להמשיך לחיות באופן כזה [אם בכלל אפשר לקרוא לחיים אלו בשם "חיים" חיים הראויים לשמם]! – "זנורת אמת" אומרת שזהו מצב של גלות – "בנים שגלו מעל שולחן אביהם", וזהו מצב בלתי-רצוי; משה רבינו צעק להקב"ה על כללות ענין הגלות באמרו "למה הרעותה לעם הזה", ולעומת זאת – אומר הוא שטוב לו, רחמנא ליעלן, להשאר בגלות!

ואפילו בנוגע ללימוד התורה – הרי ידוע מה שאמרו חכמים "מיום שחרב ביהמ"ק וגלינו מארצנו ניטלה עצה ממנו ואין אנו יודעים לדון כו'" (מגילה יב, ב), כלומר, שענין הגלות מבלבל ללימוד התורה בשליליות – כפי שה"י שייך בזמן שביהמ"ק ה"י קיים!

אבל אעפ"כ, כאשר מתערב היצי"ד ומתחיל בפיתויים והסתות כו' – הנה בהיותו "אומן במלכותו", ובאופן "להחש ה' ערום", הרי ע"י הערמוניות שלו מסוגל הוא לחסות את שכלו של האדם, כך שיתקבל בשכלו דבר של שטות וסכלות – שטוב לו בגלות, וכי"ב.

וזוהי הסיבה מה שהיצי"ד נקרא "מלך זקן ונסיך" – דלכאורה תמוה: כיצד אפשר לכוונת את היצי"ד בשם "נסיך", הרי הוא ערמוני ביותר ("החוש ה' ערום") ובעל תחבולות כו"י? – אלא הביאור בזה: השם "נסיך" ניתן לו ע"ש הפעולה שלו – שהוא עושה את האדם (השומע ומקבל את דבריו) ל"נסיך"!

וכאמור – ענין זה למדים מתהנתתו של משה רבינו, שצעק להקב"ה: "למה הרעותה לעם הזה"!

כלומר: אע"פ שבבואי ידע משה רבינו אודות תנהגת האבות שלא החרו אחר מדותיו של הקב"ה [וכמובן גם בפשטות הכתובים – כאשר מתחבונים באיזה בית נולד ונתחנך משה רבינו – בביתו של עמרם שה' "גדול הדרו", ועד שמשה רבינו נקרא ב"מ (גם בפדש"י ערה"ת, פשוטו של מקרא) בשם "בן עמרם", וא"כ, בודאי סיפרו לו אודות תנהגת האבות וכו'] – אעפ"כ, טוען משה רבינו להקב"ה: "למה הרעותה לעם הזה"!

ומובן בפשטות שלאחרי שמשה רבינו חרה"ב עוז בפניו לומר להקב"ה "למה הרעותה לעם הזה" (בידעו שהאבות לא החרו אחר מדותיו של הקב"ה) – בודאי לא אמר זאת